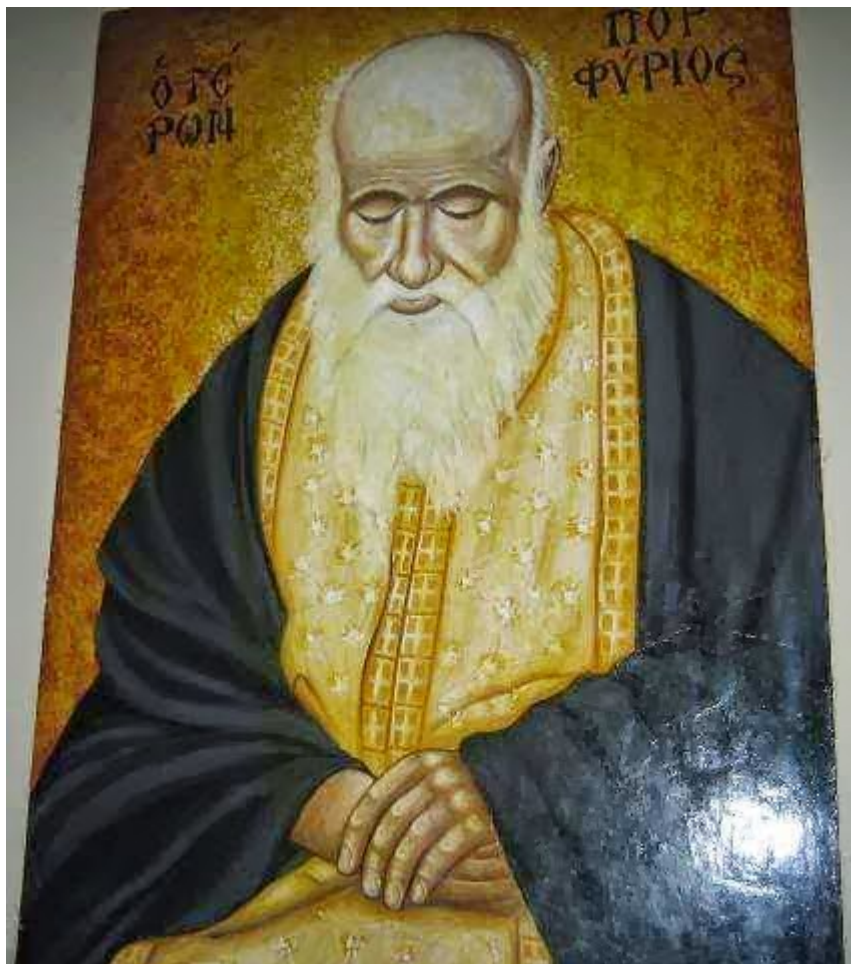

9 Οκτωβρίου 2014

Οι ομορφιές της φύσεως είναι οι μικρές αγάπες που μας οδηγούν στη μεγάλη Αγάπη, τον Χριστό.

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Αγ. Πορφύριος Καυσοκαλυβίτης / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ορθόδοξη πίστη](#)

Περί της Κτίσεως

Οσίου Πορφυρίου του Καυσοκαλυβίτου

Να χαίρεσθε όσα μας περιβάλλουν. Όλα μας διδάσκουν και μας οδηγούν στον Θεό. Όλα γύρω μας είναι σταλαγματιές της αγάπης του Θεού. Και τα έμψυχα και τα άψυχα και τα φυτά και τα ζώα και τα πουλιά και τα βουνά και η θάλασσα και το ηλιοβασίλεμα και ο έναστρος ουρανός. Είναι οι μικρές αγάπες, μέσα απ' τις οποίες φθάνομε στη μεγάλη Αγάπη, τον Χριστό. Τα λουλούδια, για παράδειγμα, έχουν την χάρη τους, μας διδάσκουν με το άρωμά τους, με το μεγαλείο τους. Μας μιλούν για την αγάπη του Θεού. Σκορπούν το άρωμά τους, την ομορφιά τους σε αμαρτωλούς και δικαίους...

Για να γίνει κανείς Χριστιανός, πρέπει να έχει ποιητική ψυχή, πρέπει να γίνει ποιητής. «Χοντρές» ψυχές κοντά Του ο Χριστός δεν θέλει. Ο Χριστιανός, έστω και μόνο όταν αγαπάει, είναι ποιητής, είναι μες στην ποίηση. Την αγάπη ποιητικές καρδιές την ενστερνίζονται, τη βάζουν μέσα στην καρδιά τους, την αγκαλιάζουν, την νιώθουν βαθιά.

Να εκμεταλλεύεσθε τις ωραίες στιγμές. Οι ωραίες στιγμές προδιαθέτουν την ψυχή σε προσευχή, την καθιστούν λεπτή, ευγενική, ποιητική. Ξυπνήστε το πρωί, να δείτε το βασιλιά ήλιο να βγαίνει ολοπόρφυρος απ' το πέλαγος. Όταν σας ενθουσιάζει ένα ωραίο τοπίο, ένα εκκλησάκι, κάτι ωραίο, να μη μένετε εκεί, να πηγαίνετε πέραν αυτού, να προχωρείτε σε δοξολογία για όλα τα ωραία, για να ζείτε τον μόνον Ωραίο. Όλα είναι άγια, και η θάλασσα και το μπάνιο και το φαγητό. Όλα να τα χαίρεσθε. Όλα μας πλουτίζουν, όλα μας οδηγούν στην μεγάλη Αγάπη, όλα μας οδηγούν στον Χριστό.

Να παρατηρείτε όσα έφτιαξε ο άνθρωπος, τα σπίτια, τα κτίρια, μεγάλα ή μικρά, τις πόλεις, τα χωριά, τους ανθρώπους, τον πολιτισμό τους. Να ρωτάτε, να ολοκληρώνετε τις γνώσεις σας για το καθετί, να μη στέκεστε αδιάφοροι. Αυτό σας βοηθάει σε βαθύτερη μελέτη των θαυμασίων του Θεού. Γίνονται όλα ευκαιρίες να συνδεόμαστε με όλα και με όλους. Γίνονται αιτίες ευχαριστίας και δεήσεως στον Κύριο του παντός. Να ζείτε μέσα σε όλα, στη φύση, στα πάντα. Η φύση είναι το μυστικό Ευαγγέλιο. Όταν, όμως, δεν έχει κανείς εσωτερική Χάρη, δεν τον ωφελεί η φύση. Η φύση μας ξυπνάει, αλλά δεν μπορεί να μας πάει στον Παράδεισο.

Ο πνευματέμφορος, αυτός που έχει το Πνεύμα του Θεού, προσέχει όπου περνάει, είναι όλο μάτια, όλο όσφρηση. Όλες του οι αισθήσεις ζούνε, αλλά ζούνε με το Πνεύμα του Θεού. Είναι αλλιώτικος. Όλα τα βλέπει κι όλα τ' ακούει· βλέπει τα πουλιά, την πέτρα, την πεταλούδα.... Περνάει από κάπου, αισθάνεται το καθετί, ένα άρωμα, για παράδειγμα. Ζει μέσα σε όλα· στις πεταλούδες, στις μέλισσες κ.λπ. Η Χάρη τον κάνει να είναι προσεκτικός. Θέλει να είναι μαζί με όλα.

Α, τι να σας πω! Αυτό το έζησα, όταν με επισκέφθηκε η Θεία Χάρις στο Άγιον Όρος. Θυμάμαι τ' αηδόνι να ξελαρυγγιάζεται μες στα δέντρα με τα φτερά του κατά πίσω, για να έχει δύναμη. Πω, πω, πω! Να είχα ένα ποτηράκι με νερό, να του έδινα να πίνει κάθε τόσο, να ξεδιψάει... Γιατί να ξελαρυγγιάζεται τ' αηδόνι, γιατί; Όμως κι αυτό το χαίρεται το κελάηδημά του, το αισθάνεται, γι' αυτό ξελαρυγγιάζεται.

Μ' ενέπνεαν πολύ τα πουλάκια στο δάσος. Να πάτε καμιά μέρα στα Καλλίσια ν' ακούσετε τ' αηδόνια. Πέτρινη καρδιά να έχεις, θα συγκινηθείς. Πώς να μην αισθανθείς ότι είσαι μαζί με όλα; Να εμβαθύνετε στο σκοπό τους. Ο σκοπός είναι βαλμένος απ' τον Πλάστη τους. Η σκοπιμότητα της δημιουργίας δείχνει το μεγαλείο του Θεού και την πρόνοιά Του. Σ' εμάς τους ανθρώπους εκφράζεται διαφορετικά η σκοπιμότητα του Θεού. Έχομε την ελευθερία, τη λογική.

Έκανα μια μέρα ένα σχέδιο για εδώ. Να κάνω μια δεξαμενή ανάμεσα στα πεύκα και να βάλω ένα ντεπόζιτο με δύο κυβικά νερό μέσα και να είναι αυτόματη, για να δίνει νερό. Τότε θα έλθουν τ' αηδόνια, που θέλουν πολύ το νερό και τις σκνίπες και τις μυίγες...

Κάποτε, τότε που ζούσα στα Καλλίσια, γύριζα στο μοναστήρι μετά από αρρώστια κι η κυρα-Μαρία, η τσοπάνισσα, ήλθε να με πάρει με το γαϊδουράκι. Στο δρόμο την ρώτησα:

- Κυρα-Μαρία, πως πάνε οι ομορφιές, τα λιβάδια, τα χρώματα, οι πεταλούδες, τ' αρώματα, τ' αηδόνια;

- Τίποτα, μου λέει, δεν υπάρχει τίποτα.

- Ναι; της λέω. Μάιος μήνας και δεν υπάρχει τίποτα;

- Τίποτα! μου απαντάει.

Σε λίγο συναντάμε όλ' αυτά, λουλούδια, ευωδιές, πεταλούδες.

- Ε, κυρα-Μαρία, τώρα τι λέεις;

- Α, δεν τα είχα προσέξει!

Προχωρώντας εφθάσαμε στα Πλατάνια. Τ' αηδόνια χαλούσαν τον κόσμο.

- Κυρα-Μαρία, μου είπες ψέματα!

- Όχι, μου λέει. Δεν τα είχα προσέξει καθόλου!

Κι εγώ στην αρχή ήμουν «χοντρός», δεν καταλάβαινα. Μετά ο Θεός μου έδωσε την Χάρη. Τότε όλα άλλαξαν. Αυτό έγινε, αφού άρχισα την υπακοή.

Θυμάμαι τ' απολιθωμένα δέντρα, τους κορμούς, που είδαμε στη Μυτιλήνη. Υπάρχουν δεκαπέντε εκατομμύρια χρόνια. Μ' εντυπωσιάσανε τόσο πολύ! Κι αυτό είναι προσευχή, να βλέπεις τ' απολιθώματα και να δοξάζεις τα μεγαλεία του Θεού.

Προσευχή είναι να πλησιάζεις το κάθε πλάσμα του Θεού με αγάπη

Προσευχή είναι να πλησιάζεις το κάθε πλάσμα του Θεού με αγάπη και να ζεις με όλα, και με τ' άγρια ακόμη, εν αρμονία. Αυτό επιθυμώ και προσπαθώ να το εφαρμόζω. Ακούστε να σας πω κάτι που έχει σχέση μ' αυτό.

Κάποιος, πριν από καιρό, μου χάρισε έναν παπαγάλο. Τις πρώτες μέρες ήταν πολύ ατίθασος και άγριος. Δεν μπορούσες να τον πλησιάσεις· ήταν έτοιμος με το ράμφος του να σου κόψει το χέρι. Θέλησα, λοιπόν, να τον ημερεύσω με την Χάρη του Θεού και με την ευχή. Έλεγα το «Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησόν με» από μέσα μου ή και απ' έξω και με μια βεργίτσα ακουμπούσα πάνω στη ράχη του, ενώ ο παπαγάλος βρισκόταν μες στο κλουβί. Αυτή την κίνηση την έκανα τρεις φορές και με προσοχή. Το απόγευμα της ίδιας μέρας επανέλαβα το ίδιο. Την άλλη μέρα επίσης το ίδιο. Μετά από λίγες μέρες ακουμπούσα τη βέργα πάνω απ' το κεφάλι του απαλά λέγοντας πάλι το «Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησόν με». Πάντα με προσοχή, μη θυμώσει το πουλί. Αυτή την κίνηση δεν την έκανα πολλή ώρα. Μετά πάλι από λίγες μέρες τον ακουμπούσα από πάνω απ' το κεφάλι, συνέχιζα στη ράχη και τον έφθανα μέχρι την ουρά. Αφού δεν έβλεπα καμιά αντίδραση, άρχισα να βάζω τη βέργα κάτω απ' το λαιμό του σ' όλο το στήθος μέχρι κάτω μ' έναν τρόπο απαλό, για να μην τον εκνευρίσω, και λέγοντας πάντα την ευχή. Μετά πήρα θάρρος, άφησα τη βέργα, πήρα ένα μολύβι κι έκανα τις ίδιες κινήσεις. Τέλος, άφησα το μολύβι κι άρχισα να χρησιμοποιώ το χέρι μου. Είχε επέλθει πλέον η εξοικείωσις, οπότε τον έβγαζα έξω απ' το κλουβί κι ανέβαινε πάνω στον ώμο μου. Κάναμε περίπατο μαζί στο διάδρομο. Αλλά κι όταν καθόμουνα να φάω, ερχότανε και

τρώνγαμε μαζί. Του έδινα λίγο μήλο κι ερχόταν δίπλα μου και το έτρωγε. Όμως τον έχασαμε. Κάποια μέρα είχε έλθει ένας παπάς με πολλά παιδιά και τα παπαδόπουλα άνοιξαν το κλουβί κι ο παπαγάλος έφυγε.

Έπειτα από καιρό μας εφέρανε άλλον παπαγάλο, αυτόν που έχουμε τώρα. Άγριος κι αυτός, όπως και ο πρώτος. Με τον ίδιο τρόπο, απαλά και με την ευχή, τον ημέρεψα κι αυτόνε. Άρχισε σιγά σιγά να λέει διάφορες λέξεις, να φωνάζει ονόματα, να βγαίνει έξω απ' το κλουβί του, να στέκεται πάνω μου, να τρώει μαζί μου. Το κλουβί τους έχει σύρτη. Όταν βγαίνει έξω, εγώ του αμπαρώνω το σύρτη και στέκεται πάνω απ' το κλουβί. Όταν θέλω να ξαναμπει πάλι μέσα, μ' ένα νεύμα μου του δείχνω να κατεβεί και να μπει μέσα. Τότε πηγαίνει, ανοίγει το σύρτη και μπαίνει μες στο κλουβί. Είναι εγωιστής, όμως, και θέλει να τον προσέχεις, να του μιλάεις με γλυκύτητα, να μην τον περιφρονείς. Ζηλεύει ιδιαιτέρως, γι' αυτό δεν θέλει να μιλάεις σ' άλλον, ούτε ν' αγαπάεις άλλον. Αλλιώς θυμώνει πολύ. Τώρα που έχουμε αποκτήσει μεγάλη φιλία, έμαθε όχι μόνο λέξεις και ονόματα, αλλά λέει και την ευχή: «Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησόν με». Λέει επίσης: «Θεοτόκε Παρθένε, χαίρε Κεχαριτωμένη Μαρία, ο Κύριος μετά Σου», «Ο Θεός είναι καλός», «Ο Θεός είναι πολύ καλός», αλλά και ψάλλει το «Κύριε ελέησον» κ.ά.

Τώρα θέλω να εξημερώσω κι έναν αετό. Τον έχω βρει στη βόρειο Εύβοια. Εκεί που πηγαίνω και ξεκουράζομαι, λίγο πιο πάνω, βρήκα ένα μέρος, που το ονόμασα «αετοφωλιά». Αυτό το όνομα δεν το έδωσα τυχαία. Είναι πολύ δύσκολο να φθάσεις εκεί. κατσάβραχα είναι και κάτω απλώνεται το Αιγαίο. Όταν η ατμόσφαιρα είναι καλή, από κει φαίνονται τα Καυσοκαλύβια του Αγίου Όρους.

Μια μέρα είδαμε εκεί έναν αετό με ανοικτά τα φτερά του δυόμισι μέτρα. Θηρίο! Περιεφέρετο πάνω μας με ήσυχο τρόπο, χωρίς να παίζει καθόλου τα φτερά του. Κατέστρωσα ένα σχέδιο: όπως εξημέρωσα τον παπαγάλο, να εξημερώσω και τον αετό. Και το πιστεύω ότι με τη βοήθεια του Θεού θα γίνομε φίλοι με τον αετό. Θα το κάνομε μ' έναν άγιο τρόπο. Θέλουν και τα πουλάκια τρόπους του Θεού, για να προσεύχονται. Τους αρέσει το διάβασμα. Στον αετό αρέσει και το κρέας.

Σκέπτομαι, λοιπόν, να πάμε με δύο ακόμη στο βράχο πρωί πρωί. Στην αρχή θα κάνομε νοερά προσευχή. Στη συνέχεια, θα διαβάσομε δυνατά ορισμένους ψαλμούς του όρθρου. Μετά θα ψάλομε μερικούς ύμνους, αίνους κ.ά. Την ίδια ώρα θα βάλομε και λίγο θυμίαμα. Πολύ σπουδαίο ρόλο θα παίξουμε και οι ψαλμωδίες αλλά και η μυρωδιά απ' το λιβάνι. Το λιβάνι είναι άρωμα σεμνό, που ημερεύει. Θα πάρω κι ένα ξύλο ξερό, μακρύ, ενάμισι μέτρο κι ένα άλλο μικρό και θα χτυπάω το τάλαντο, όπως το χτυπάνε στα μοναστήρια: το τά-λα-ντο, το τά-λα-ντο, το τά-λα-ντο, το τά- , το τά- το τά-λα-ντο κ.λπ. Κάθε τόσο θα φωνάζω: «Ιωάννηρη!!... Ιωάννηρη!!...». αυτό το όνομα θα του δώσω. Εν τω μεταξύ θα έχουμε μαζί μας κρέας ψητό.

Κομματάκια θα τ' αφήσομε στο βράχο και θ' απομακρυνθούμε περίπου διακόσια μέτρα. Απ' αυτή την απόσταση θα τον αντικρίζω και θα λέω το «Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησόν με» και σε λίγο οπωσδήποτε ο αετός θα κατεβεί και θα φάει το κρέας.

Την άλλη μέρα θα κάνομε το ίδιο. Ο αετός θα περιφέρεται πάνω μας και, μόλις τελειώσομε το πρόγραμμα, αυτός θα κατεβεί κάτω και θα φάει το κρέας. Μια, δυο, τρεις, πάει! Δικός μας ο αετός! Όποια ώρα θα χτυπάμε το τάλαντο, θα έρχεται να τρώει το κρέας. Θα τον κατεβάζω κάτω, όποια ώρα θέλω. Σιγά σιγά θα ημερέψει και θα μπορέσω να πάω να τον πιάσω. Δηλαδή μπορεί να με κάνει κομμάτια. Αυτός είναι θηρίο! Τα πόδια του τεράστια. Έτσι και καθίσει στον ώμο σου, θα σου τον καταφάει, έστω κι αν δεν έχει κακία. Αλλά υπάρχει τρόπος. Θα πάρω το μαστούνι του Αγίου Γερασίμου και θα του το βάλω πάνω στη ράχη του δύο φορές και θα φωνάξω συγχρόνως: «Ιωάννηρη!!... Ιωάννηρη!!...». Του έδωσα ωραίο όνομα. Είναι το σύμβολο του Αγίου Ιωάννου του Θεολόγου. Την άλλη μέρα που θα ξανάρθει, μόλις φάει το κρέας, θα περάσω το μαστούνι στη ράχη του τρεις φορές. Την άλλη μέρα τέσσερις. Την άλλη πέντε φορές. Την άλλη μέρα θα προχωρήσω στο λαιμό του. Την άλλη θ' αρχίσω απ' το κεφάλι μέχρι την ουρά. Και την άλλη απ' το στόμα του και το λαιμό του μέχρι και πιο κάτω. Το ίδιο και την άλλη και την άλλη, ώσπου να πιάσομε φιλία. Οπότε μετά θ' απλώσω το χέρι μου στο κεφάλι του, στα φτερά του, στη ράχη του και θα κάνω ό,τι έκανα πρώτα με το μαστούνι. Αλλά χρειάζεται προσοχή, γιατί είναι επικίνδυνο. Αν κάτι θελήσει να πιάσει, θα σε φάει με τα φοβερά του νύχια. Σιδερένια είναι τα νύχια του. Μπορεί να σε καρφώσει, και μόνο αν μυρίζεις από κρέας. Αλλά ο αετός είναι πολύ έξυπνος, βασιλιάς, δραστήριος. Άμα το κάνομε αυτό, θα δούμε πραγματικά την Χάρη και την επίσκεψη του Θεού.

Να σας πω και κάτι άλλο.

Ήλθε κάποια φορά μια γυναίκα, η κυρα-Λένη, εκεί στην έρημο που πηγαίνω, στην βόρειο Εύβοια, και μου έφερε τα γίδια της. Μου είπε που ήμουν, στο τσιμέντο:

- Μπορείς να κάνεις μια προσευχή για τα γίδια μου, γιατί δεν πάνε καλά;

Σηκώθηκα πάνω. Ήλθαν μόνα τους, δεν μου τα έφερε. Άπλωσα τα χέρια μου και διάβαζα ευχή. Ήταν όλα κοντά μου, σηκώσανε τα κεφαλάκια τους και με κοιτάζανε. Ένας τράγος ζύγωσε κοντύτερα. Έσκυψε, μου φίλησε το χέρι. Ήθελε να τον χαϊδέψω. Τον χαϊδεψα, ευχαριστήθηκε. Με τριγυρίσανε όλα και κοιτάγανε κατά πάνω. Με κοιτάγανε στο πρόσωπο. Τα ευλογούσα. Εγώ μιλούσα, έκανα προσευχή.

Κάποτε είχαμε ένα σκυλί. Άμα μ' έβλεπε έξω, ερχόταν, παπ!, μου φιλούσε το χέρι,

με γέμιζε σάλια κι έφευγε, για να μην το μαλώσω.

Ο έχων τη θεία σοφία τα βλέπει όλα με αγάπη

Αυτά όλα που αφορούν τη φύση πολύ μας βοηθάνε στην πνευματική μας ζωή, όταν είναι με την Χάρη του Θεού. Εγώ όταν νιώθω την αρμονία της φύσεως, όλο κλαίω. Γιατί να βαρεθούμε τη ζωή; Να τη ζήσουμε με το Πνεύμα του Θεού, το Πνεύμα της αληθείας. Ο έχων το Πνεύμα του Θεού, ο έχων τη θεία σοφία τα βλέπει όλα με αγάπη Θεού κι όλα τα προσέχει. Η σοφία του Θεού τον κάνει όλα να τα κατέχει και με όλα να χαίρεται.

Ακούστε να σας πω το ποίημά μου. Είναι του Λάμπρου Πορφύρα. Αυτό ζω εγώ τώρα, το έχω συνεχώς μπροστά μου. Ταιριάζει με τη ζωή μου.

«Να 'ταν τα πεύκα της πλαγιάς, να μου 'διναν

απ' τα κλαδιά τους τ' άμετρα μια στοίβα,

να 'φτιανα σε μιαν άκρη δίπλα τους

τη φτωχική μου κι έρημη καλύβα.

Να' ταν το καλοκαίρι να μου δίνανε

τα φύλλα να πλαγιάσω τα ξερά τους,

μαζί τους να το λέω το τραγούδι τους,

μαζί τους τ' αυγινό το σφύριγμά τους.

Κι ύστερα τίποτ' άλλο.

Κι όταν θα 'σβηνε έτσι η ζωή μου από χαρά γεμάτη,

λίγα κλαδιά τους πάλι να μου δίνανε,

να γίνουν το στερνό μου το κρεββάτι...».[1]

[1] «Πεύκα»: Λάμπρου Πορφύρα, Τα ποιήματα, Αθήνα 1993, σ. 248

Απόσπασμα από το βιβλίο Γέροντος Πορφυρίου καυσοκαλυβίτου, «ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΛΟΓΟΙ» Εκδ. Ι. Μ. Χρυσοπηγής, Χανιά , Κρήτη, 2003. «Όλα γύρω μας είναι σταλαγματιές της αγάπης του Θεού».

Πηγές: oodegr.com- stratisandriotis.blogspot.gr - yiorgosthalassis.blogspot.com